

2 SAMUEL XVIII: 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15.

ABSALOM nu ontmoette voor het aangezichte der knechten Davids: en Absalom reed op eenen muil; en als de muil quam onder de dichte takken van eene groote eike, zo werd zyn hoofd vast aan de eike, dat hy hangen bleef tusschen den hemel en tusschen de aarde, en de muil, die onder hem was, ging door. Als dat een man zag, zo gaf hy het Joab te kennen, en zeide; Ziet, ik hebbe Absalom zien hangen aan een eike. Doe zeide Joab tot den man, die 't hem te kennen gaf, Ziet doch, gy hebt het gezien, waarom dan en hebt gy hem niet aldaar ter aarden geslagen? also het aan my [stond,] om u tien zilverlingen, en eenen gordel te geeven. Maar die man zeide tot Joab; En of ik al duizend zilverlingen op myne handen mogte weegen, zo en zoude ik myne hand aan des Konings zoone niet slaan: want de Koning heeft u, en Abizaï, en Ithai voor onze ooren geboden, zeggende; Hoed u, wie [gy zyt] van den jongeling, van Absalom. Of ik al valselyk tegen myne ziele handelde, zo en zoude doch geen ding voor den Koning verborgen worden: ook gy zelfs zoud'er u van tegen over stellen. Doe zeide Joab; Ik zal hier by u also niet vertoeven: en hy nam drie pylen, en stak ze in Absaloms herte, daar hy noch was leevende in het midden der eike. En tien jongens, Joabs wapendragers, omringden [hem:] en zy sloegen Absalom, en doodden hem.